

Sygn. akt III KO 80/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Roman Sądej

w sprawie M. L.

w przedmiocie rozważenia z urzędu podstaw do wznowienia postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Gdańsku zakończonej wyrokiem z dnia 20 lutego 2012 r., sygn. akt IV K 262/11, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa 192/12,

postanowił

stwierdzić brak podstawy wskazanej przez M.L. do wznowienia postępowania z urzędu w sprawie Sądu Okręgowego w Gdańsku, zakończonej wyrokiem z dnia 20 lutego 2012 r., sygn. akt IV K 262/11, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa 192/12.

UZASADNIENIE

Skazany M.L., działając na podstawie art. 9 § 2 k.p.k., wystąpił o wznowienie z urzędu postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Gdańsku, zakończonej wyrokiem łącznym z dnia 20 lutego 2012 r., sygn. akt IV K 262/11, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa 192/12.

Przyczyną podjęcia działania z urzędu w tej sprawie miało być – zdaniem autora wystąpienia – wydanie orzeczenia Sądu I instancji w sytuacji, gdy prowadzenie postępowania w przedmiotowej sprawie nie zostało poprzedzone

uzyskaniem zgody państwa wykonującego Europejski Nakaz Aresztowania, na podstawie którego M. L. przekazano organom polskiego wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa podjęta przez skazanego M. L. w trybie art. 9 § 2 k.p.k., zmierzająca do wznowienia z urzędu postępowania w przedmiotowej sprawie – okazała się całkowicie chybiona. Analiza okoliczności wskazanych we wniosku prowadzi do przekonania, że nie mogą one stanowić podstawy do wzruszenia z urzędu przez Sąd Najwyższy wyroków: Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 lutego 2012 r., sygn. akt IV K 262/11 i Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa 192/12, jakie zapadły w toku merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

W swoich wywodach skazany kwestionuje dopuszczalność orzekania przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie sygn. akt IV K 262/11, z uwagi na możliwość naruszenia dyrektyw wynikających z zasady specjalności. Tak sprecyzowana przesłanka inicjatywy skazanego nie prowadzi jednak do potwierdzenia tezy, że przy wydawaniu przedmiotowych rozstrzygnięć doszło do wystąpienia okoliczności, które mogą stanowić podstawę do wznowienia postępowania z urzędu.

Stosownie do dyspozycji przepisu art. 542 § 3 k.p.k., postępowanie karne wznawia się z urzędu tylko w wypadku ujawnienia się jednego z uchybień o jakich mowa w przepisie art. 439 § 1 k.p.k. Taki zaś wypadek nie zachodzi w niniejszej sprawie. W odniesieniu do osoby, która nie zrzekła się prawa do korzystania z zasady specjalności, a została przekazana do Polski na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, dopuszczalne jest przeprowadzenie rozprawy i wydanie wyroku łącznego obejmującego skazania w sprawach będących podstawą decyzji o wydaniu osoby ściganej ENA, podjętej przez państwo wykonania nakazu. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Gdańsku połączył kary jednostkowe orzeczone wyrokami: Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 9 czerwca 1998 r., sygn. akt IV K 166/97, Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 21 kwietnia 2000 r., sygn. akt III K 821/96 oraz kary orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 1 października 2003 r., sygn. akt III K 856/03, Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2003 r., sygn. akt III K 838/01 i Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 27 sierpnia 2004 r., sygn. akt III K 156/03.

Kary pozbawienia wolności pozostające do wykonania w tych sprawach były objęte postanowieniami o zastosowaniu procedury Europejskiego Nakazu Aresztowania o sygn. akt IV Kop 26/10 i IV Kop 54/10 lub zostały wykonane, wobec czego nie było przeszkód procesowych do orzekania w przedmiocie ich połączenia.

Natomiast, w świetle dotychczasowego orzecznictwa, ewentualne uchybienia związane ze stosowaniem tej regulacji, prowadzące do naruszenia ograniczeń wynikających z dyspozycji art. 607e k.p.k., nie stanowią co do zasady bezwzględnej przyczyny uchylenia wyroku, lecz co najwyżej mogą stanowić ewentualnie względną podstawę odwoławczą. Taka zaś, nie otwiera możliwości podjęcia działania z urzędu, zmierzającego do wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.